

SZARVAS ÉS VIDEKE

TÁRSADALMI ES SZÉPIRODALMI HETILAP.

Szerkesztőség:

Beliczey utca 11. szám, hova a lap szellemi részét illető közlemények küldendők. Kéziratok vissza nem adtnak. BÉRMENTETLEN LEVELEK EL NEM FOGADTATNAK.

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 4 frt. — Félévre . . . 2 frt.
Negyedévre . . . 1 frt. — Egyes szám . . . 8 kr.
MEGJELEN HETENKINT EGYSZER VASÁRNAP.

Kiadóhivatal:

Beliczey-utca 11. szám, (saját ház,) hová az előfizetési pénzek intézendők. Hirdetéseket jutányos áron elfogad. BÉLYEGDIJ MINDEN HIRDETÉSÉRT 30 KRAJCÁR.

Gróf Csáky Albin

szarvasi képviselővé választása.

(*) Ünnepi színt öltött magára Szarvas város szabadalvü közönsége november elsőjén. Fogadni készült szeretett képviselőjelöltjét Gróf Csáky Albint.

Reggel a sötét fellegek fenyegetőleg csüggték az égen s aggódva vártuk a derűt. De kibontakozott a fellegek közül a nap fényes korongja s szép verőfényben érkezett körünkbe szeretett képviselőjelöltünk gróf Csáky Albin.

Mezőtúron a szarvasi szabadalvü párt 50 tagu küldöttsége fogadta a képviselőjelöltet a küldöttség szónoka K o n t u r József volt, ki szép szavakban üdvözölte gróf Csáky Albint: ki meghatóan válaszolva kifejezést adott örömeinek azon ragaszkodásért melylyel iránta a szarvasi szabadalvü párt viseltetik.

Fél kettőkor rohogott be az állomásunkra a vonat melyből gróf Csáky Albin szállott ki, a peronnon S a l a c z Ferencz a szabadalvü párt nevében fogadta tömör szép beszéddel megyre gróf Csáky választában megköszönte a szép fogadtatást s kifejezést adott azon örömeinek, mely szívét eltölti valahányszor Szarvasra jön; mert ő e városba úgy jön mint otthonába. A vasuti állomásnál jelenlevő százakra menő közönség lelkes ovációkban részesítette a szeretett képviselőjelöltet.

Mintegy 100 tagból álló impozáns bandérium nyitotta meg a bevonuló menetet élén a bandérium lelkes szervezőjével ifj. D é r c z y Péterrel. Utánok a zene következett, majd a fogatok mely gróf Csáky Albin kocsiját követte zászlókkal feldiszítve s rajtok a lelkesült szabadalvü polgárság.

Lassu tempóban vonult be a gyönyörű látványt nyújtó menet, a Beliczey uton a polgárság két oldalán sorfalat állott s leirhatatlan lelkesedéssel fogadta gróf Csáky Albint a szarvasi választó-kerület képviselőjelöltjét.

A menet gróf Csáky Albint elkísérte gróf Bolza Géza kastélyába, hol ott mintegy 100 főből álló fehér ruhás szép leány csoport sorfala között viráglepte uton vonult be lakásába.

Délután 4 órakor tartotta meg Csáky Albin gróf programbeszédét a volt „Bárány” szálló udvarán hol a szabadalvü párt táborozott. — A képviselőjelöltet nagy számu választó polgár kíséerte a programbeszéd színterére, hol mintegy 1000 fő rugó polgárság várakozott a jelöltre.

Nagy éjenzés között kezdte meg a programbeszédét melyben foglalkozott a feloszlatott képviselőházban fennállott pártokkal és azok törekvéseivel, melyet bíráló alá is vett, majd az újonnan megalakult képviselőházi pártok törekvéseivel foglalkozott. Különösen a néppártjogosultságát bizonyította be, bővebben tárgyalta a quótát melynek némi igazságos felemeléséhez, hozzájárulni hajlandó s melyet alaposan megokolt, majd a közigazgatás reformját fejtegette, melyhez szinte hozzájárul.

Igéreteleket nem tett mert ez — mint kijelentette — sem a szarvasi választó közönséghez, sem ő hozzá méltó nem volna.

Beszédét több ízben nagy helyeslés s óriás éjenzés szakította meg s fejezte is be.

Este 7 órakor a „Bárány” udvarán levő aré-

nában 600 terítékű bankett volt, melyen a képviselőjelölt is megjelent. Bolza József, Bolza Géza és Bolza Pál grófok kíséretében.

Emelkedett és lelkes hangulat uralkodott. Az első pohárköszöntőt gróf Bolza Géza mondta, melyben nagy lelkesedéssel összetartásra buzdította a szarvasi szabadalvü pártot.

Majd Csáky Albin gróf emelkedett fel s magasztos eszmékkel telt gyönyörű beszédében kinyilatkozta, hogy mily hálával tartozik ő szarvas város közönségének. Majd Á c h i m Ádám ág. ev. lelkész, D a n c s Béla városi főjegyző R e i h a r d Márkus izr. rabbinus, R e i t t e r Ferencz osztálymérnök, L i s k a János főgymn. tanár G e r ö fővárosi hírlapíró stb. mondtak pohárköszöntőket.

Az egybegyűlt közönség lelkes meg-megújuló eljenzésben adott kifejezést gróf Csáky Albin szeretett képviselőjelöltjék iránt táplált tiszteletének és rokonszenvének.

A karzat telve volt hölgyközönséggel kik, kendőlobogtalással adták jelét lelkesültégüknek, majd virágesőt hullajtottak gróf Csáky Albin fejére ki körmenetet tartott a teremben a polgárok között többekkel szót váltva.

A „Bárány” nagytermében táncmulatságot rendeztek a banderista fiatalok s a fehér ruhás leánykák számára mely fényesen sikerült. Gróf Csáky Albin ide is feljött s örömmel nézte a fiatalok vig mulatozását.

A táncmulatságnak csak a hajnal hasadta szakította végét.

Nov 3-án este érkeztek meg Berzeviczy Albert, Pulszky Árpád, Szemere Attila, Gajáry Ödön és Szerb György szabadalvü párti képviselők a képviselőválasztásra, mely nov. 4-én reggel 9 órakor vette kezdetét.

Már kora hajnalban nagy mozgalom mutatkozott az utcákon, Kocsik rohogtak fel és alá hozván a szavazókat, hol egyik hol a másik pártnak.

Végre megkezdődött a választás a szabadalvü párt gróf Csáky Albint a függetlenségi 48-as Kossuth fractió Haviár Danil ajánlotta képviselőül. Mikólay Mihály választási elnök megnyitotta a szavazást 8 órakor. A választási tisztikar a következőkből állott: Elnök Mikólay Mihály, helyetteselnök: N e u m a n Jenő, jegyző: S a l a c z József, helyettes jegyző: O l á h Miklós. Bizalmi férfiak a szabadalvü párt részéről: G a j á r y Ödön és T e p l i c z k y János a függetlenségi párt részéről pedig J u s t Gyula és K l e n k József.

A város bizalmi férfiakul kiküldte Bankó György törvénybíró és Komár Mihály esküdtet.

A szabadalvü párt már a választás első óráiban is nehány szavazattal többségben volt, mely a délutáni órákban rohamosan növekedett.

A választási elnök fél 5 órakor kitűzte a zárórát mivel a függetlenségi szavazók már csak szórványosan jelentkeztek, a szabadalvü párt a záróráig már nem volt képes az idő rövidsége folytán minden szavazóját az urna elé küldeni s így vagy 80 tagja nem szavazhatott.

A választás eredménye a következő, leszavazott 892 választópolgár, csett gr. Csáky Albinra 554 Haviár Danira 338, s így gr. Csáky Albin képviselővé választott 216 szótöbbséggel visszautasított 11 szavazat.

Midőn Mikólay Mihály választási elnök az eredményt kihirdette óriási lelkesedéssel éltette a választó polgárság gr. Csáky Albint a megválasztott képviselőt.

Mintegy 200 fáklyával s zászlókkal ellátott polgár a Rákóczy induló hangjai mellett vonult az újonnan megválasztott képviselő üdvözlésére.

A Beliczey ut házainak számos ablaka ki volt világítva.

A fáklyás menet gr. Bolza Géza kastélyába vonult, hol D a n c s Béla városi főjegyző üdvözölte Szarvas város közönsége nevében az újonnan megválasztott képviselőt mire gr. Csáky Albin meghatóan válaszolt, megköszönve a bizalmat s a lelkesedést.

Majd Berzeviczy Albert szép beszédjében éltette gr. Csáky Albint, mint a szabadalvüség jeles bajnokát.

A szarvasi hölgyközönség nevében K o n s t a n t i n o v i c s Szidonia k. a. nyújtott át gróf Csáky Albinné ő kegyelmességnek egy remek virágcsokrot melyet a kegyelmes asszony meghatóan köszönt meg.

A fáklyás menet visszatértében a szabadalvü párt néhány vezérférfiának háza előtt tisztegett, ugymint Dr. S a l a c z Oszkár, M i k o l a y Mihály, D a n c s Béla, L e n g y e l Sándor és Dr. S z e m z ö Gyulánál, s ezután példás rendben eloszlott.

Nov 5-én reggel Mikólay Mihály választási elnök átnyújtotta gr. Csáky Albinnak a szarvasi választó kerület megbízó levelét. Dél előtt 11 órakor tisztegett gr. Csáky Albinnal a szabadalvü párt végrehajtó bizottsága, a küldöttség szónoka Dr. S a l a c z Oszkár volt.

A délutáni vonattal utazott el gr. Csáky Albin képviselőnk nevével. Kezében vitte a kegyelmes asszony azt a szép csokrot, mely a szarvasi hölgyek szeretetének, tiszteletének oly szép külsőleg látható jele volt.

A szarvasi közönség nagy örömet s lelkesedését megokolja az a körülmény, hogy városunkat a képviselőházban a szabadalvüség első bajnoka képviseli.

Békésvármegyében megválasztott képviselők.

Csabán Zsilinszky államtitkár 378 szótöbbséggel választott meg.

Békésen. M e s k ó László (Kossuth párti) 647, I g a z Pál (Ugron párti) 82 szavazatot kapott. Délután fél 2 órakor, I g a z visszalépett s így M e s k ó képviselővé választott.

Gyulán, T e r é n y i Lajos szabadalvü párti 31 szótöbbséggel győzött B a r t a Miklós Ugron pártival szemben.

Hód-Mező-Vásárhely, Dr. E n d r e y Gyula (függetlenségi párti) 1400 szavazatot, B i r ó Pál (szabadalvü párti) 807 szavazatot, és R á d i Sándor (szocialdemokrata párti) 17 szavazatot kapott. Így tehát Hód-Mező-Vásárhely orszgy. képviselőjévé Dr. E n d r e y Gyula lett megválasztva.

Orosházán, pótválasztás lesz. gróf Z a y Miklós (kormány párti) és V e r e s József (Kossuth párti) jelöltek között. A megéjtett választáson

Vere József 864 gróf Zay 791 szavazatot Bókányi szocialista jelölt 163 szavazatot kapott.

Szentesen. Négy jelölt áll egymással szemben Sima Ferenc (Ugron párti), Cikatricis Lajos (szabadelvű párti), Olay Lajos (Kossuth párti), és Pfeifer Sándor szocialista, Sima kapott 762 szavazatot Cikatricis 192-öt Olay 100-at és Pfeifer 12 szavazatot. Így tehát Sima Ferenc 458 szótöbbséggel Szentes város országgyűlési képviselőjévé választott.

A választások eredménye.

Hogy mily fényes győzelmet aratott a szabadelvű párt az idei választásoknál az alábbi kimutatás mutatja:

A lefolyt országgyűlésen volt:		
Szabadelvű	216	most 278
Kossuth párti	51	" 46
Nemzeti párti	57	" 32
Néppárti	1	" 17
Ugron párti	47	" 12
Pártonkívüli	41	" 12
Pótválasztás		7
Új választás		2

Összesen 406

A szabadelvű párt tehát 62 kerületet hódított el más pártoktól.

Városunk érdekében.

A küzdelem lezajlott, az ellenfelek egymásnak újból békejebbet nyújtottak s feledve a pártusát, kiki munkája után néz. És ez így van jól. Nagyon ráfér városunkra, hogy a különféle kategóriába tartozó lakosai egymással szerető öszhangzó tevékenységben élve, a közös érdekek előmozdításában egymást támogassák.

Hogy mik azon közös érdekek, melyeknek istápolása összevetett erőt kíván, azt mindnyájan látjuk, érezzük és tudjuk. Ott van pl. gazdálkodásunk szakszerű fejlesztése, ipar és kereskedelmünk erősítése, népoktatásunk emelése és a város sokféle szükségleteinek kérdése. Mindezen ügyek megtestesítésére erők, tehetségünk van; csak ehhez szilárd akarat, lankadatlan kitartás szükséges.

Gazdálkodó polgártársaink sokszor panaszkodnak, hogy a termés gyenge, az árak mostohák, némely gazdasági viszonyok elviselhetlenek; ámde a nagy számú pauszások között alig találkozott olyan, aki szakemberek, hasznos gazdasági iratok tanácsait figyelemre méltatva volna. Pedig hányféle gazdálkodási módot, hányféle jövedelmező forrást (pl. az ipari anyagok és konyhakerti növények termelése) hoztak már javaslatba a gazdaközönségnek anélkül, hogy azt gazdáink legelőbb kicsinyben megpróbálták volna.

Ezt a mi gazdáink nem teszik, az ő gazdálkodási vállalkozásuk a közönséges gabona termelésen túl nem terjed, miért is nem csuda, hogy a gabona tultermése miatt a gazdálkodás országszerte pang. E sajnos gazdasági viszonyokra aztán a magas földadó terhével mutatnak.

Nem kecsesetűbb az iparosok, kereskedők sorsa sem. Itt is néhány kivétellel folytonos panaszt, örökös elégtelenséget hallunk. És mert ez folytonos, kell is valami valóságnak lenni a dologban. A főbb baj pedig abban van, hogy nálunk az iparos és kereskedők existenciája a tulnyomó földmives osztály kezében van letéve és mert földmivelőink tulságos takarékosága az iparos és kereskedő osztályra kevés garanciát nyújt, ez utóbbiaknak tehát módot és alkalmat kell teremteni arra, hogy az új ezred év kezében új intézmények által az eddiginél elviselhetőbb viszonyok közé jussanak.

Népoktatás ügyünk az újabb időben szép fejlődést vett ugyan, de korántsem olyat, minőt egy városi néptől elvárhatunk. Iskoláink száma még mindig kevés, tanügyi administatiónk laza, az iskolalátogatás elég lanyha, sőt bátran állíthatjuk, hogy most is akadnak olyan gyermekek, kik 12 évük dacára iskolába nem jártak.

Fejlesztésre váró szükség továbbá a kocsis és gyalogutaink javítása, piacunk kikövezése, utcai világításunk gyarapítása és a mi igen lényeges a kereskedelemre és iparra, az éjjeli vasuti közlekedés behozata.

Mindezen ügyek kivitele városunk fejlődése szempontjából lényeges fontossággal bírnak s mielőbbi megteremtésre várnak. Most midőm olyan hathatós befolyású és sokat tehető képviselő kezében fekszik ügyünk, kettőzött igyekvéssel tegyünk egymás javáért a mit tehetünk és a hol saját erőnk gyengének bizonyul, ott talán segíthet az a nagy nevű férfi, ki városunknak képviselője, érdekeinknek szószólója. Mutassuk meg, hogy városunk az alföld szíve és e szívnek lüktetése életerős. (+)

A kiállítás eredményei.

Az ország fővárosában az imént zárultak be annak a tündérkertnek a kapui, melynek egy félesztendőn át csodájára járt az ország, s a melybe elzarándokoltak a távol Európának civilizált nagy nemzetei is csodálni egy régi, de kis nemzet bámulatos energiáját, teremtő képességét és a haladás iránt való rendkívüli képességét.

Mi szomorúan állunk meg a bezárt kapuk előtt. Szomorít bennünket, hogy elmúltak a dicsőséges szép napok. Szomorít bennünket, hogy ez a tündérkert nemsokára oda lesz dobva a bontó csákányok vashegyének, hogy ez a sok szépség, melyet egy nemzet mint egy teli kaptárba összehordott, szétszülilik, szertemállik, s nem láthatjuk magunk előtt hosszú hosszú ideig azt a tárlatot, mely bennünket lelkesített önértünket megdagasztotta bizalmunkat a nemzet jövőjében erőssé rendíthetlenné tette.

Valóban kár, örök kár, hogy minden elmúlik a földön.

De a mikor megadjuk magunkat a változhatatlannak, — fölébred bennünk a praktikus gazda s mérlegelni, számíthatni kezdjük az eredményeket. Mit eredményezett a megfeszített munka, mennyit ér az aratás eredménye?

És itt szigorúan mérlegelünk, mert a magunk bírái vagyunk.

Nem ragadtatjuk el magunkat a lelkesedésnek még most is érzett mámorától, hanem sorra vesszük az eredményeket komolyan igazságosan.

A legtöbb és legtöbbet érő eredménynek azt tartjuk, hogy a külföld felfedezett bennünket. Évszázadok mulasztásai, és az utolsó évtizedek rossz akaratú kommentátorai, a külföldön olyannak tüntették fel a magyar nemzetet, mely a kultúra alacsony fokán, erőszakkal és jogtalan prepotenciával nyomta el a bálánál sokkal nagyobb számban levő nemzetiségeket.

Mit említhetünk meg a közel jövőre is, amelyben a külföld köbör irasza: róánk olyan híreket terjesztettek, hogy itt még most is a régi „betyár“-világ uralkodik, s akadtak előkelő komoly emberek akik állig fölfegyverkezve, mint valami szabadani expedícióra jöttek el hozzánk Budapestre, hogy a magyar „lusztán“ kalandokra vadásszanak, s megismerkedhessenek Rózsa Sándorral, a gavallér betyárral.

Akadott egy angol, 10 évvel ezelőtt, aki szörnyű haragra lobbant, mikor Budapestre érve itt európai város, európai viszonyokat és erkölcsöket talált s nem akartak neki egy „jogász“-t meg egy „kanász“-t mutatni. Egy heti sikertelen kutatás után az angol azzal utazott el Budapestről:

— Eh, ilyet találok én Párisban is! Azért kell 48 órát utazni!

Ilyen vélemények voltak róánk ez ideig a külföldön. És a kiállítás, mely ide vonzott hozzánk kétszáz-éves idegent, a kik között a külföld legkiválóbb nemzetek írói, politikusai szereplő férfai voltak, akik fölismerték erőnk és hivatásunkat a kultúrában, akik nem szüntek meg a dicséretben, a magasztalásban, — mindezeket az ewotikus rágalmatok összetörte; a külföldet alkotóképességünkről, politikai érettségünkről fölvilágosította.

A világnak ezer meg ezer lapjában egy év lefolyása alatt 27,000 cikk és közlemény jelent meg Magyarországról, amennyit nem irtak róánk az elmúlt ezer év alatt összesen. Hogy mi volt ez cikkekben, azt olvashattunk napról napra, mert hisz a magyar sajtó is reprodukálta őket. Feltétlen elismerés, gyakran magasztalás s igen gyakran bocsánatkérés azért, hogy ezt a nemzetet annyi ideig félreismerték.

Ismételjük ez az ezredéves ünnep és a kiállítás legnagyobb eredménye.

A második főeredmény a közgazdasági.

A kiállítás a nemzet erejének olyan teljességét tárta az ország elé, hogy egy csepp jóakarattal minden szükségletét beszerezheti hazai forrásból. Nem kell bevárni míg a külföldi utazók a helyünkbe jönnek s nyakunkba szózzák a külföldi selejtes termények maradvékát, — látszólag olcsóbban mint a hazai, de a való-

SZARVAS és VIDÉKE TÁRSZÁJA.

Ejszakák.

A gáz és villanylámpák kigyúltak; az ember önkénytelenül kívánczik ki az utcákra, a zajba, a tömeg közé. Csak ki!

Ehagyjuk a lakást és ketten, jó barátok, gyerek kori ismerősök és lakótársak nekivágunk az utcáknak. Lefelé a Kerepesi úton, be a nagy körútra. Missó de iszonyu embertömeg van ebben a nagy városban, hogy mindenhová jut belőle. Mindenki siet, négy mi is, pedig csak cél nélkül bolyongunk.

Hallgatva, haladunk és gondolataink tárgya egy. Évekkel ezelőtt, hogy vágyódtunk ide?! S most... Ez a pesti élet nagyon hamar fásultta teszi az embert. Az élvezetek, melyeket nyújt, nagyon fárasztók és hamar kimerítenek. Oh, százszor jobb vidéken, csendes városban.

Az Andrassy utra érünk. Mennyi ember, mennyi ember, mennyi idegen ember. Minő zaj. Hintó hintó után rohog a faburkolato. És e sok ember közül vajjon mondhatja-e egy is magát boldognak?

Ah! Ismerős. Nagynyi pártfogóm előkelő neje most száll fel a hintájába. Csak volt pártfogóm. Attól az időtől kezdve, hogy alázatos hajlongás helyett felemeltem egy meggondolatlan pillanatban fejemet, megszűnt minden. Felismert, de elfordította a fejét. Termés. et. s, hisz én csak egy: „unferschämter Kerl“ vagyok. De a kis leánya még úgy látszik nincs ezen a véleményen,

mert tisztán hallom, mikor mondja: Mama, der Pista. Azután egy szisszenést hallok. A kicsikének biztosan erősen megrántották a karját. Beülnek a kocsiba és elrobognak; míg önkéntelenül megfordulva utánuk nézek, eszembe jut az idő, a mikor mint siheder hanczuroztam a szegény kicsikével, a kinek most akaratomon kívül bajt okoztam.

Előttünk két nő halad. Köpenykéjét az egyik a jobb vállán lógatja s ha fiatal ember megy el mellettiük, a köpenyvel meglegyinti. Azután hangosan nevelnek mindakettlen, Valami másodrendű orfeumi csillagok, a kiket jó kedvük az utcára esalt.

Vacsorázni kellene már, itt az ideje. De hová? A macskássy messze van, a makkhetesbe talán, de az unalmas. Valami kurta korecsmát kell keresnünk. Ah, jó tesz a „Kleine Franel.“

Kis korecsma a „Kleine Franel.“ Ez tulajdonképen guny neve az alacsony korecsmárosnak, a ki becsületlen német ember és egy szót sem tud magyarul. Később aztán annyira megszokta a gunynevét, hogy egy egészes ötlelettel a korecsmáját a „Kis Ferenc“-hez cizmezte. Van másfél éve, hogy nem volt itte egyikünk se de az öreg azonnal megismert. Aztán monoton hangon reczitálja az étlapot: Bachhuhn, Winer Snitzel, Hirn mit nirn, stb.

Elborozgatunk a vacsora után, s csak ritkán szó-lunk egy szót. A mellettünk lévő asztalnál valami Boheme comania társalog. Köztiük egy asszony igazi chic“-kel szítja a könnyű „princessas“ cigarettát. Az az-keltársaság tagjai majd mind fiatal szobrászok a kik innét indulnak a világ meghódítására. Egy-két morók van köztiük, kik nagy figyelemmel összebujva olvassák az „Edison“-t és tárgyalják a legújabb találmányokat.

A szemközti asztalnál négyen ülnek. Papa, mama, a leányuk és egy fiatal ember. A vacsorát már befejezték s most „feuer“-t játszanak. A leány magas, halvány, barna feketeszemű igazi gyöngyos fogakkal. Megfigyelem párszor, a mint az itjura néz s e tekintet mindent megmagyaráz. Valami keserűség hangulat fog el egy-szere; ha én rá néztem volna valaki így az életben? Ely pillanatra azt hiszem mégis, hogy igen. Eh. Ha igaz lett volna a mit beszélt, nem felejthetett volna. De hát elfelejtett-e igazán? Talán csak a sértett büszkeség? ... Eh!

Új vendég, fekete gyászruhás hölgy. Lám, a házi asszonyom. A szememnek nem akarok himni. Lehetetlen; pedig úgy van. Ő az, a gyászos özvegy. A testvérel jött. A mint megátot bennünket, egy cseppet sem jön zavarba. Mosolyogva jön oda: hát önök is itt vannak? Hogy kerülnek ide? S én erre egy kissé epésen kérdem: És a nagyságos asszony? — Én majd minden este itt vagyok. — Ugy, szóltam. Othagyott és a bohém asztalhoz ült. S amint elnéztem, hogy nevetgél, mulat, törni, zuzni szerettem volna, majd görcsös nevetés fogott el.

Most Zsiga is megszólalt: Ugye igazam volt? — Igazad volt, válaszoltam, és perczben haragudtam rá; vagy szegyeltem magamat talán, hogy hittem ennek az asszonynak?

Pár héttel ezelőtt együtt vettük ki nála a lakást. Talán harmadnapra hogy ott laktunk, az ura meghalt. Épen otthon voltunk, mikor a szomszéd szobában hal-doklott. Az asszony szívszaggá óan zokogott, többször elájult s most is hallani véltem kétségbesett, velőtrázó kiáltásait a haladokló ágyánál: „Gábor, Gábor, ne hagyj itt! Mi lesz velem, mi lesz belőlem!“ És Zsiga már

ságban sokkalta drágábban. Az ilyen külföldi gyártmányokat csakis az olcsóság jellemzi, sem csín, sem jó izlés, sem tartósság dolgában nem közelíti meg a hazai iparos által termelt munkát, melynek már azért is jobbnak kell lennie, mert képtelen versennyel kell szemben állania.

A kiállításon láthattuk, hogy nem kell a külföldre szorulnunk sem ruházati cikkeknek, sem házi szükségleteink, sem gazdasági gépek behozataláért, — van itt bőven minden, csak a magyar emberben legyen meg annyi hazafiság, hogy megkérdezze a bótától, honnan szerzi áruját? A bécsi rongyot, a ragasztott cipőt, cseh üveget, porcellánt ne vegyük meg, van ebből kitünő magyar gyártmány is, hála istennek.

És végül az eredmények során kiemelkedik az erkölcsi diadaléret, melyet az ország egész lakossága meritett a kiállítás látogatásából.

Örök hatással a magyar ember látta kulturális értékeit. Ezek közt volt felemelő a föld nevéből, a nemzetiségi vidékekről. Amazokban a magyar nemzet-rejeinek tudatát, ezekben a magyarállamisméltóhoz való ragaszkodás érzetét ébresztette és erősítette a kiállítás.

Az ifjúságot büszkévé tette magyarságára, az öregeket nyugodtá tette az ország sorsa iránt. Az iparost bizalommal töltötte el, a kereskedőnek új forrásokat mutatott, a vállalkozóknak feltárta a nemzet kiaknázatlan kincseinek egész tárházát. A tudósok táplálékot, a művészeknek itéletet adott az alkotásokra.

Az egész nemzet pedig történelmi nagy múltjának és virágzó jövődjének képével izmosította, erősítette.

Ezek a tárlat eredményei!

Nem zengünk gyászdalot, csak elégiát, mikor a tornyok büszke városa omladozik, ha elpusztul is valóságban, lelki szemeink előtt ott fog lebegni hosszú időközön át mint ígéret, mint biztatás, mint fogadás, hogy a magyar nemzet ezen a szent földön mindenkor meg fogja őrizni államalkotó pozícióját, s nem fog megrendülni erre a küzdelemben sohasem!

G. M.

HIREK.

— **Hivatalvesztésre ítélt polgármester.** A belügyminiszterium Bárián Lajos szentesi polgármestert — mint szentesi levelezőnk írja — hivatalvesztésre ítélte, jóváhagyván a vármegyei fogelmei választmány ítéletét.

— **Eljegyzés.** Berthóti Berthóty István, Bekésvármegye aljegyzője, jegyet váltott néhai nosiczi Thurzó Cyrus volt pestmegyei földbirtokos és özvegye Tikos Borbála leányával, Honával Nagyváradon. — Eljegyzés Dr. Fényes Samu t.-komlósi orvos eljegyezte Aradon Goldschmid Mihály nagykereskedő leányát Hermina kisasszonyt.

— **Népfelkelők figyelmébe!** Kik rózsaszínű behívót kaptak azoknak szemle vizsgájuk f. hó 20., 21., 22., 23. és 24-én lesz megtartva.

akkor mondta: Ugyan, hagyj el. En rajtam hideg borzadály járt át, ő pedig dühösen elnevette magát az én meghatottságomon. És neki volt igaza! Istenemre, ez az asszony külön művésznő Jászay-nál.

A bor nem izlett. „Marsala“t ide! Igen, ez az igazi bor. Egy pohár csak belőle s az ember úgy érzi, mintha tűz eseregdezne az ereiben. Ez kell nekem, ez az édeskés, bódító illatú görög méreg! A kis koresmáros, mikor előhossa a hozzávaló hajszálvékonyágú kis poharakat, maga is csillant hozzá a nyelvvel. Ez a bor az ő büszkesége. Megvárja, míg iszunk, s aztán mondja: das schmeckt aber fein! és boldogan tovább megy.

A másik két asztalnál vígan vannak. Csak mi ülünk hallgatagon. A kiűritett üvegek számával egyenes arányban növekszik a kedv és felhangzik a bohémek ajkán a Barrison nővérek divatos kupléja:

Csókra csókot édes,
Csókot csókra adj!...

Nem bírom tovább. Csak el, tovább. innen tele füdővel szivjuk a hideg éji levegőt. S a mint czelálanul bolyongunk, bevetődünk a kávéházak kávéházába a New-Jorkba. S a mint belépünk az ezernyi villanylámpával borított pazar díszítésű márvány kockás csarnokba, fázósan huzom össze kabátomat. Csak egy picolót. Fázom; olyan idegennem érzem magamat egyszerre ebben a tömegben. Ki az utcára!

Lehajtott fővel ballagunk hazafelé. Itt ott egy éjjeli pillangó fanyar mosollyal hívogat. Ők is fáradtak, éjfél régen elmúlt már.

A hideg borzongat és reszketve bujok az ágyba. Gyűlöletes az élet! Meghalni! Meghalni vágyom. Aludni, álmodni örökké!

Timár Mihály.

— **Allamsegély a szarvasi áruraktárnak.** A Szarvas község által létesített szándékolt áruraktárra a kereskedelemügyi miniszter 4000 frt államsegély folyósítását helyezte kilátásba, miért is kérdést intéz most az iránt, hogy ezen engedélyezett államsegélyt az érdekeltség a leiratban jelzet módzatok mellett igénybe venni óhajt-e vagy nem? Megjegyzi végül a miniszter, hogy a mennyiben a község ezen kérdésre 30 nap alatt nem nyilatkoznék, a segélyre való igénytől elállottnak fogja tekinteni.

— **Figyelmeztetés.** Az iparhatósági megbízottak választásában jogosult iparosok és kereskedők megjegyzése f. hó 9-étől az adóügyi jegyzői irodában lesz közzémlére kitéve.

— **Gazdáink figyelmébe.** A földművelésügyi magy. kir. miniszter körrendeletet bocsájtott ki valamennyi törvényhatósághoz, köztük természetesen városunkhoz is, melyben arról értesít, hogy a budapesti nyarhavasárra csak azon sertések felszállítását és árusítását engedélyezi, melyek az elhajtás előtt a származási helyen hatóságilag, illetve állatorvos által megvizsgáltatnak és egészségosoknak találtatnak. Ezen körülményt szíves figyelmébe ajánljuk gazdáinknak és sertés-kereskedőinknek.

— **Meghívó.** A bekés szent-andrási ifjúság egy része ma este a szentandrásli első zenekar közreműködésével az olvasó egyeslet helyiségében táncvigalmat rendez. Belépti-díj személyenként 30 kr. 3 tagu család-jegy 80 kr. Kezdeté este 6 órakor.

— **A vásárhelyi méregkeverők.** Jáger Mari és társainak oly óriási port felvert mérgezési bűnperében a szegedi kir. törvényszék ma hozta már a vádhatározatot, melyen a fogva levő vádlottak előtt hétlőn hirdetett ki a törvényszék. Özv. Araczi Sándorné Jáger Mari, Hódi Pálné, Csordás N. Lidia, özv. Turai Mihályné, Varga Lidia, özv. Bán Ferenczné, Szappanos Lidia, Gulyás Kis Sámuelné, Gulyás Kis Sámuel, ifj. Horváth János és özv. Mucsi Mihályné Tóth Lidia vádlottakat gyilkosság és több rendbeli csalás miatt helyezi a törvényszék vád alá. Minthogy azonban a vádlottak a vádhatározat ellen felebbezést jelentettek be, a végtárgyalás kitűzése elmarad addig, míg a vádhatározat felett a felebbezési bíróság jogérvényesen nem dönt. Ugyancsak a hétfői tészen gondoskodott a törvényszék azon vádlottak hivatalbóli védelméről, kik ügyvédet nem vallottak. A vádlottak közül ugyanis csak Tóth Lidia és Gulyás Kis Sámuel nevezett meg védőügyvédet. Előbbi dr. Endrey Gyulát, utóbbi pedig dr. Balassa Ármin szegedi ügyvédet. Míg a többi vádlott részére, arra való tekintettel, hogy a végtárgyalás a törvényszék Hódmező-Vásárhelyen fogja megtartani, dr. Wilhelm Arnold, dr. Müller Ferencz, dr. Draskóczy Pál, dr. Hódi Mózes és Munkácsi Béla helybeli ügyvédekkel rendelkezik ki védőkül. Egy szenzációs tárgyalásban lehet hát részük a vásárhelyieknek.

— **A cselédtörvény reformja.** A mezőgazdasági cselédtörvény tervezetét, melyet a kormány javaslatával végott az országos magyar gazdasági egyesülethez küldött, az egyesülethez küldött, az egyesület közgazdasági szakosztálya a legközelebbi hetekben tárgyalja. Eddig a megkérdezett vidéki gazdasági egyesületek közül hét küldötte be módosítási javaslatát, de rövid idő alatt valamennyitől beérkezik a törvényjavaslat tervezetéről szóló írásos vélemény.

— **Szivarvegek értéke.** Alig hinné az ember hogy azok a szivarvegek, melyeket nagy hanyagul az utcán és a kávéházban eldobunk, ha összegyűjtjének, mily óriási értéket képviselnének. Példa lehet erre az angol statisztika hivatal jelentésnek az a passzusa, — mely szerint az Angliában évenként összegyűjtött szivarvegek értéke 12 millió forintot tesz ki. Hogy e szám nagyságát teljesen méltányolni tudjunk, meg kell gondolnunk, hogy Angliában az emberek főleg pipálnak és aránylag keveset szivaroznak.

— **Ki a nagyságos ur?** A főudvarmesteri hivatal egy vitás eset alkalmából a király személye körüli miniszter utján közölte a m. kir. miniszterelnökkel, hogy az udvari fölfogadás szerint ki a méltóságos ki a nagyságos ur. — E szerint a cs. és kir. kamarásokat, mint kik a szorosabb értelmében vett udvarhoz tartoznak s az. V. rangosztályba soroztatnak, a méltóságos (Hochgeborre.), ellenben az asztalnokokatt, kik a külső udvarhoz tartotnak, csak a nagyságos (Hochwohlgeborren) cím illeti meg. A katonatisztek és államtisztviselők pedig a VIII. rangosztályból fölfelé a VI-ig (tehát a miniszteri segédtitkártól, őrnagytól a miniszteri osztálytanácsosig, illetőleg ezredesig bezárólag), a nagyságos (Hochwohlgeborren) cím illeti meg. a miniszterelnök azt az udvari véleményt most — tudomásul — az összes miniszteriumokkal és hivatalnokokkal közölte.

CSARNOK.

Az örült.

A falu végén levő uriház lakóit, éjjélkor mint irni szokták, hatalmas dörrrel ébresztette föl. A pisztoly-lövés, mert az volt, az első emeletéről bangzott el, ahol a Hétházy ur és felesége laktak. Az egész házban jóformán maguk éltek, a lakosság a cselédség volt. Az első álmukból félriaszott szakácsnék és szobaleányok félig felbőjtözve rohantak fel a lépcsőn, amelynek fején akkor jelent meg az asszony. Kezét keblére szoritotta, ujjai alól patagzott a vér. Igen sápadt volt, a térdei remegtek és rikácsolva kiabált orvos után. A szép asszony bórzasztóan megvérdült, Ajkai erőtlentül csüngtek alá, orra mellett két hatalmas barázdta szaladt végig, baja nyilván a löpörtől, el volt perzselve.

Két leány megfogta azt a sokat bántott természet, mely elnyúlt mint a retesztészt és a pamlagra fektették. A szoba homályos volt, a szentkép alatt pislogott a mécses: az asszony arcát zöldre torzította ez a li-dérez feny. A cselédek maguk is zöldek voltak. Az egyik hangosan imádkozott, a másik a tettes után kérdezősködött. Az asszony a fal felé fordult.

Az inas, aki ordítva rohant végig a fűtczán, pár percz múlva a járásbíróval tért vissza. A bíró csinos fiatal ember volt, aki gyakran járt fel a most vérázttá lakásba s aki hosszú ideig tisztelője volt az asszonynak. Komolyabban talán sohasem érzett a sápadt szőkeség iránt, de most, mikor meghallotta, hogy halálra sebezve kiülődik, egyszerre valami eddig ismeretlen érzés támadt fel benne. Míg az inással végigbotlottak az utca göröngyein, erősen érezte, hogy valami mégis csak az asszonyhoz fűzte, valami félig álmodott, félig sejtett hangulat, amely soha ki nem fejlődhetett, amely most tombolni kezdett benne. Talán a düh volt, amely elfogta a vandalizmus hallatára.

Mire a két telihavazott alak a porta alá ért, a szögletéről csilingelve fordult be egy apró lámpavilág: a pap volt az utolsó szentségekkel, Párvyban forrot a vér; szemei szikrákat vetettek, zuzni, törni szeretett volna maga körül. Fulét hullámok zúgása reszketettette meg, érezte azt az akáczillatot, mely állandó kísérője volt a szép asszonynak. Egymásután régi emlékek mozdultak meg benne: egy tánc, egy kézzszoritás egy tekintet az ablakból, egy szenvedő tekintet. Soha komolyan nem vette azelőtt e jeleket, most tiszteltetelmélőnek, fenségesnek érezte. Sírní akart, a torkában vadul kalapált valami.

A háznak két lépcsője volt; a bíró azon ment végig, amely Hétházy szobájába nyílt. A földesr szobája rendben volt, akár várt volna a vendégekre. A szögletben fantasztikus vánkosokból összerakott gulán kétrét görnyedve ül a férj, Fehér házikabát volt rajta, a jobb kezén vadászkesztyű. Előtte az apró asztalon pisztoly hevert. A kabátban, mint egy szétrőcscent paradicsom, zeg-zugos vérfolt.

Párvyban mondhatlan düh kerekedett felül. A következő percben azonban érthetetlen nyugalom fagyasztotta meg. A kezei remegtek, a hangja tisztán csengett.

— Albert! kiáltotta vadul.

Hétházy talpra ugrott.

— A bíró, mormogta. Elég ha.nar. Tessék, rendelkezésre állok.

Párvyban is a bíró mozult meg. Csöngtetett a szolgának, csendőrt állított az ajtó elé. Hétházy megvonta a vállát, aztán az ablakhoz ment. Nem látszott rajta semmi különös izgalom, csak az ajkait harapta véresre. Arca, mintha átszellemült volna; soha nem látott vonások béklyózták meg. Később megfordult és átadta a pisztolyt.

Azután egyikük se szólt semmit.

Párvy leült az öreg karosszékre és a falra bámult ahol az asszonynak bái ornátusu festménye lógott. Teljes dicsőségében ragyogott a szépség, amint gömbölyü bokái telelett megemelte a nehéz szoknyát. Erő, egészség hatalom sugárzottak róla. Most összetört minden.

A harmadik szobából sikoltás hallatszott. A járásbíró megrezzent.

— Hogy lehet ezt megtenni! sziszegte.

Agya kábult volt, forró vérhullámok szaladtak fejébe. Hogy egy pillanatig nem gondolt rá, most kétszeresen nekitámadt a gondolat, hogy meanyit vesztett avval a lövéssel. Most már erősen zakatolt benne valami ami azt mondta, hogy sokkal több köze volt a halálkölőhöz, mint ahogy addig érezte. — Pedig az asszony ebben a pillanatban nem gondolt senkire, sem mire, csak arra a vékony reményre, mely még az élet

hez fűzte. Élni akart és kínosan vergődött a halál márká alatt. Számtalan kötelet fűzte az élethez, az édes létbe, amely sose látott borusnak, kellemetlennek. Nem akarta, nem tudta elhinni, hogy vége van, a föld alá kerül. Iszonyodott a sebtől.

— Élni, rikácsolta, segítsenek! — Azután az anyja után kiabált.

A pipázóba úgy hallaszott, mintha a pinczéből beszélnének. Olykor ajtók csapkodása, sírás, suttogás szűrődött át a szőnyegfalán. Később mélyes csend szállt a házra. A szobában jéghideg volt; senkise gondolt a fűtésre. A hold a tetők közt kalandozott.

Az éj haladt. A szomszéd házban már felvillant egy ablak, a konyhában lámpát gyújtottak. A havon kőbor kutyák árnyékai suhantak el, a föltésen a hajnali vonat fűtyentett. A lámpa gyengült; az asszony arcaképe már homály szegélyezte.

Párny furesán érezte magát a gyilkossal szemben. Régi baráti kötelet fűzte őket egymáshoz. Hétházyt mindig komoly, higgadt embernek ismerte. Ez a lelketlen nyugodtság most is arcán ragadt; a járásbíró aki foglalkozott az emberekkel, megdöbbenve látta, hogy ennek a testnek szeméből a meggyőződés, az igazság beszél. Néha megmozdult benne a gavallér és oda akarta nyújtani a pisztolyt, hogy számoljon le a büntetéssel. Azután megint a düh kerekedett fölül benne a bitófán kívánta látni ezt a Herosztrateszt.

Hajnali felé Hétházy egyszerre megszólalt. Rekedten a sok halgatástól így kezdett beszélni:

— Hogy mért tettem meg? Mint magánembernek mondjam-e meg vagy mint bírónak? . . . Megmondom mind a kettőnek. Ha mint bíró előtt állok, az előtt azt mondom, hogy megcsalt a feleségem s azzal vége van. Mint magánember előtt más választ adok; olyat amelyhez filozofálás is kell. Mint barátomnak azt is mondhatom, hogy a feleségem nem csalt meg. Bolondul örültem szerettem; ő sosem szeretett. Ok ez a gyilkolásra? Nem, nálam se volt ok. Nem szeretett viszont, de az enyém volt, s ez nekem ép elég. Nem kívántam a vizontszerelmét, hisz végre egy tökéletes szépség bírása, gondoljuk meg, csaknem ugyanaz. Tudtam, mikor elvettem, hogy nem szeret, tudtam mikor együtt éltünk folytonos hazugság közt s most is tisztában vagyok vele. Nem csalt meg, értse meg, de nem szeretett. Hanem milyen szép volt! A mi gyalázatos rossz életünket megaranyozta ez a szépség. Folytonos gyűlölet, harag, düh, elkeseredés kötött össze bennünket, de minden ehallgatott, ha felém fordult az ő arca. Minek mondjam el mily gyönyörű volt? Mindenki látta, mindenki tudta. Mióta elvettem, e pillanatig örültség volt a szoremem; megfoghatatlan vad érzés amelyet ki nem oltathott semmi, amit csak f között az, hogy az asszony sose szeretett meg. Idővel, uram, beláttam, hogy hasztalan iparkodom ez után. . . Nem keserített el. . . Ugy fogtam fel, mint egy ritka értéktárgyat, egy kleinódiumot, ami véletlenül került a kezem közé, mondjuk egy értékes festmény vagy egy világhírű szobor. Olyan is volt, mint egy szobor. En néztem s ez boldoggá tett. Az enyém volt! tudja-e ön mit tesz az, ha egy világraszóló remek van kezünk között. Vigyáztam rá, óvtam minden ellen, ez már nem volt, nem is lehetett szerelem, ez valami viszonzás nélküli istenimádás volt. A mellett oly életet folytattunk, hogy a halált kellett volna kívánnom. Szeszélyes, igazságtalan, kiméletlen

volt; és talán, talán meg is csalt. Mit bántam én. . . Az enyém volt!

A lámpa elaludt, a hold is nyugvóra tért. Pirkadott. Fázó terekbe verték az ablakot.

— Egy fehér hajszálat vettem észre a multkor hajában. Olyan rémület szállt meg, mintha a halállal álltam volna szembe. Napokig fojtogatta torkomat. Fehér hajszál! mi az más életben? A megnyugvás, az öregség, a csöndes boldogság jele. De nálam! A rombolás, a pusztulás! Kétségbeesés tartott fogva, vad ijedség. Tőlem az öregkor elrabolta mindenemet, boldogságomat, kincsemet. Mi várt reám, ha elveszik azt, ami egyetlen üdvöm: a feleségem szépségét? Mi marad hátra? A szeszély, az igazságtalanság, kiméletlenség, egy borzasztó családi élet, amelynek nem volt egy boldog órája. Es azonfelül látni a pusztulást! Napról-napra tudomásul venni, hogy hull le egyik levél a másik után, mint fonnyad el ez a természet, mint vett ránczott ez arc, mint pusztul el minden, mint válik multtá a szépség, a báj — borzasztó feladat az. Látni, hogy öli meg a csöndes méreg üdvömet! Azt nem lehet megállani.

Hétházy felállott. Szemei most vérben forogtak. — Ezért öltem meg, ordítottotta, mint a párducz, hogy megszűnjék ez a gyötrelmem. Maradjon meg emlékemben úgy, amint addig volt, szépen, imáandóan, fenségesen, mint az isten. Ki tűrné el, hogy istenét meggyalázzák? — Mit kapok a törvény előtt a gyilkosságért? Tíz évet. Boldogság lesz nekem az is, látni fogom öt örökké szépen ragyogni emlékemben. Ha nem ölöm meg, halálomig kinlódok. . . Nem fogom látni a förtelmes öregséget!

A szomszéd szobában mozgás hallatszott. Párny, akit a hideg kiveret, felugrott és kiment. Az orvos járt ott kűnn.

— Nos?
— Megmentettük, szölt az orvos lemosva a kezéről a vért.

— Megmentették! bömbölt a férj. Gyilkosok! Gyilkosaim!

— Megörült! suttogta a bíró az orvos felé.

A doktor egyet szökkent Hétházy felé, aki kikelve arcából állt a küszöbön. Homlokáról csurgott az izzadság, szürke szemében borzasztó félelem tükröződött. Félszegen mozgatta a kezét.

— Nem örültem meg, tiltakozott, önök öltek meg. Most már nincsen semmim a világon.

Lovik Károly.

A szerkesztésért felelős: SÁMUEL ADOLF.
Segédszerkesztő: CSILLAG SÁNDOR.

Szerkesztői üzenetek.

G. S. Budapest. Mult heti számunkban közöltük egyik versét, de a többi ez időszert nem közölhetjük; nem azért mintha nem váltak volna be, hanem mert verseket nagyon ritkán közlünk. Küldjön inkább valami cikket azt szivesen fogadjuk.

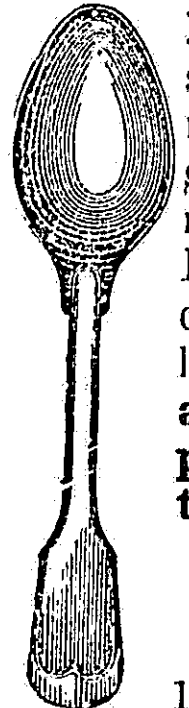
K. Szarvas. Hát igazán daczolni akar? Lásna, lásna, pedig a vihar már teljesen megszünt s az égboltozatot fényesen ragyognak a — csillagok. . .

S. E. Szarvas. Cikkköt nem közölhetjük, mert kissé későn érkezett s ugyanilyen értelmű cikkek már a nyomdában szedve volt.

B. I. Budapest. A kéziratot megkaptuk s mai számunkban közöltük is. Reméljük, hogy rövidesen kapunk mást is. A tiszteletpéldányt küldjük rendszeren, ha ön is teljesíti kötelességét.

HIRDETÉSEK.

A nagy Krach!

New-York és London az európai száraz földet sem kimélték meg, és egy nagy ezüst árúgyár indította a világot egész készletét — a munkadíj csekély megtérítése mellett — elajándékozni. — Én vagyok felhatalmazva ezen megbízást eszközölni. **En** tehát minden embernek, legyen bár **szegény vagy gazdag, adon az alatt felsorolt tárgyakat pusztán 6 frt 60 krajczár megtérítése mellett és pedig:**

- 6 drb. legf. asztalkés valódi angol pengével,
- 6 " amerik. pat. ezüst villa egy darabtol,
- 6 " amerik. patent ezüst evőkanál,
- 12 " amerik. patent ezüst kávékanál,
- 1 drb. amerik. patent ezüst levesmerítő,
- 1 " amerik. patent ezüst tejmerítő,
- 2 " amerik. patent ezüst tojástartó,
- 6 " angol victoria tálcza,
- 2 " pompás asztali gyertyatartó,
- 1 " teaszűrő,
- 1 " legfinomabb csukorhintő.

44 drb. összesen csak **6 frt 60 kr.**

Az összes fenti 44 tárgy ezelőtt 40 iruba kerül és most ezen minimális árért, **6 frt 60 krért** kapható. Az amerikai patent ezüst egy teljesen fehér fém mely ezüst színét 25 éven át megtartja, miért is jótállva lesz. Legjobb bizonyítékul, hogy ezen hirdetés

nem szélhámos ság

ezennel nyilvánossan kötelezem magamat, mindenkinek azt, ha az áru nem felel meg, kifogás nélkül a pénzt visszaszámrazatom, senki se mulassza tehát el a kedvező alkalmat, ezen remek garnitúrát megszerezni, a mely különösen alkalmas mint **izlése nászajándék** valamint minden jobb háztartás részére, egyedül kapható

HIRSCHBERG A.

az egyesült amerika pat. ezüst-gyárak főigynökségénél, Bécs, II/3 Rembrandstrasse 19, Telephon 7114. szám. Budapestén kapható: **Engel Edénél**, Eötvös-utca 28. szám.

Szétküldés a vidékre utánvét vagy az összeg előleges beküldése mellett. **Tisztító por hozzá 10 kr. Csupán a melletti védjeggyel valódi.** (Égészégi fém.) **Kivonat az elismerő iratokból.**

Az ön által küldött evő amerik. ezüst garnitúrát megkaptam és igen megvagyok vele elégedve.

Vozovics, Krassó-Szörénymegye 1896/7.
Pilis Pestmegye, 1896. augusztus 24.

Tisztelt uram!

A garnitúrával meg vagyok teljesen elégedve. Kérem sógornőmnek báró Nyárinénak szül. Somogyi még 3 garnitúrát küldeni.

Báró Nyári József.

Vendéglő megnyitás.

Van szerencsém a nagyérdemű közönség tudomására hozni, hogy a Csáky Albin-utca 589 sz. házban hol ezelőtt az ipartestület volt, a mai kor igényeinek teljesen megfelelő

vendéglőt nyitottam.

Midőn ezt a nagyérdemű közönség tudomására hozom, kérem becses pártfogásukat és biztosíthatom, hogy vendéglőmben minden időben a legjobb és legolcsóbb kiszolgálásban részesülnek. Kötőnő tisztelettel:

Enyed Sándor

vendéglős.

HIRDETÉSEK

JUTÁNYOS ÁRON

FELVÉTERNEK

A „SZARVAS és VIDÉKE“ szerkesztőségében.

Beliczey-utca 11.